

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul XIII

Gura Muntelui ~ aprilie 1351

~În afara gurii Muntelui, dealurile luminoase ale Auvergne-ului se întindeau sub o cortină de stele, iar vântul de vest era cald, suflând puternic și constant. Ca niște fantome fără țintă, vârtejuri de praf se ridicau și se scufundau pe teren accidentat. Orizontul estic pâlpâia, fulgerele devenind din ce în ce mai strălucitoare în mijlocul unei furtuni care înainta. Cerul bubuia, tunetele îndepărtate amestecându-se ca niște rostogoliri nesfârșite de tobe. Frontul furtunii era masiv; era o pătură electrică, îmbrățișând curba pământului, înghițând cerul. Furtuna care se apropia era o supercelulă în rotație, zdrobită la perfecțiune sub presiuni climatice rare ; prin urmare - un monstru ceresc dens modelat.

Vânturile s-au inversat, bătând puternic, rece și dinspre est. Fulgi strălucitori și ramificați se întindeau pe cer, venele albastre gigantice ale unui nobil rege al furtunilor. Nori entuziasmați străluceau în un verde straniu, în timp ce frontul se năpustea asupra vânturilor sale înțepătoare, a coloanelor strâmbe orbitoare și a exploziilor asurzitoare. Brusca, cerurile s-au desfăcut larg, aducând fâșii de ploaie ca niște ziduri măturate de sticlă. Torente de apă se revărsau pe versanții dealurilor, inundând numeroasele

văi cu o furie pe care probabil numai Noe o putea cunoaște. Pietre de gheață cădeau în ploaie, sfărâmându-se peste bolovani, în timp ce bălțile din văi se agitau sub o ploaie neîncetată de grindină.

La marginea sudică a văii de pietre, pe o creastă abruptă și pe fundalul unei străfulgerări strălucitoare, se înălța silueta unui cavaler enorm, înalt de patruzeci și cinci de palme. Învelit într-o armură neagră ca smoala, Uriașul

Mânuia o sabie lungă care, de la vârf până la mâner, se întindea mai mult decât înălțimea unui om. Și cu o lovitură măturată, care părea probabil să despică norii, Uriașul și-a îndreptat lama spre ceruri, urlând cu o voce profundă și străină, sincronizată, ca și cum mai mulți giganți ar fi vorbit simultan: „Mors ad vitam—Eljo! Ieșiți!” Într-o străfulgerare violetă, fulgerul s-a izbit de sabie, iar silueta a explodat în neant. Totuși, haosul furtunii a continuat: vânturile au crescut și grindina a căzut, în timp ce ploile biciuiau încoace și încolo.

Acolo unde odinioară se afla silueta, un ciclon șerpuitor și răsucit cobora din ceruri, se transforma într-un coșmar de abanos și rătăcea spre nord, urcând pe peretele din spate al furtunii. În total, întunericul învolburat se înălța pe cinci kilometri înălțime, dominând nu mai puțin de un sfert de milă de teren. Aparent ca Degetul lui Dumnezeu, stâlpul trasa o linie șlefuită pe pământ și, asemenea unor insecte groase care inspectează pământul, fulgere țâșneau, biciuiau și țâșneau din monstruoșitate.

În întreaga coloană leneșă se clătina și se răsuca, târându-se înainte ca un bătrân rătăcitor pe un băț de trestie.

Ploile se întorceau în lateral. Vânturile puternice urlau în timp ce Uriașul învârtindu-se greoi spre Gura Muntelui. Stâncile se clătinau pe creastă. Coloana se ridica peste creastă a dealului și și-a plantat piciorul dens în vale, arând cu capul înainte spre pânțelele muntelui care, în adâncul lui, conținea o statuie zăcând, brăzdată de guano și care strângea la piept o geantă uzată din piele de capră – rămășițele pietroase ale unui Grotesc – un Eljo pietrificat – condamnat de atunci de lumina soarelui. În expresie, gura îi stătea căscată într-un țipăt înghețat, iar ochii lui morți se holbau la tavanul unei grote acoperite cu o mare învârtită cu susul în jos de lilieci tremurând. În jurul lui, roba sa zdrențuită și pătată biciuia și pocnea în vânturi subterane ca un steag de război care ataca.

De la moartea sa, Eljo zăcea închis într-un loc probabil destul de ciudat, cel mai bine caracterizat drept regiunea „Vidului”. Vidul era un limbus veșnic gol pentru creaturi neumane - pentru acele ființe vii nedemne de o experiență divină. Acolo se duceau liliecii, păsările și albinele când treceau dincolo. Vidul era un pod prăfuit al Creației, plin de amintirile celor mai puțin norocoși ai Vieții. Era, probabil, cel mai înalt punct de

gol al Eternității, merită musca zdrobită, peștele prins în plasă sau mielul sacrificat. În întregime, Regatul Vidului era la fel de mult o viață de apoi ca un corb pentru creaturi aparent condamnate la un neant etern din cauza lipsei de suflet. Doar acest Regat era cel pe care Eljo l-au moștenit de atunci.

Totuși, cu vânturi de o viteză incomensurabilă și o ferocitate terminală, tornada s-a izbit de coasta dealului, iar Gura Muntelui a țipăt, asaltată complet de un zid abraziv de nisip, roci și fragmente de copaci învolburați. Resturi au explodat de fața sa, măcinându-i trăsăturile, netezind -o. Deasupra și sus pe cer, milioane de regiuni încărcate s-au aprins în norii zvârcoliți, conectându-se și adunându-se pentru a genera mii de ramuri strălucitoare și coborând, convergând totodată sub formă de mai multe fulgere groase alăturate. Și acestea s-au combinat pentru a forma o singură coloană colosală care, probabil, a smuls toată forța din ceruri.

BUM! Ca o lance zeiță înfuriată, șuvoiul strălucitor s-a izbit de pământ și a despiciat creasta Gurii Muntelui, explodând în partea superioară cu o intensitate care a pătruns în munte și i-a violat părțile mai adânci. În interiorul peșterii, secțiuni ale acoperișului s-au desprins. Un ocean de lilieci a căzut din tavanul dărâmat, iar pietre și praf au plouat peste statuia lui Eljo, îngropându-i picioarele și acoperind geanta de piele care îi atârna pe piept. Tulburată de vânturi urlătoare, grotă interioară s-a transformat într-o harababură clocotită, în timp ce, afară, monstruosul vârtej s-a învârtit în aproape o treime dintre lilieci din refugiul lor din cavernă și i-a înghițit, zdrobindu-i în Regatul Vidului.

Vârtejul s-a îndepărtat greoi de Gura Muntelui doar pentru a-și ridica piciorul gros din vale și a se înălța spre cerurile negre de unde venise. În cele din urmă, vânturile au plecat, iar ploile care se diminuau s-au transformat într-o simplă burniță peste bălțile umflate. Și odată cu sfârșitul haosului, lilieci supraviețuitori s-au întors în tavan, iar grotă a căzut nemișcată precum Moartea, cu excepția ecourilor ocazionale ale pocnetelor și hohotelor pietrelor încăpățânate de pe acoperiș care își cedau pozițiile înalte în favoarea podelei peșterii, pe care zăcea statuia Grotescului țipător.

Totuși, în acea liniște mormântală și din colțul unei genți de piele ponosite care conținea mai multe obiecte, inclusiv bucăți sparte dintr-un flacon odinioară sigilat, un fluid maroniu se revărsa, picurând o linie subțire pe rămășițele unei robe zdrențuite. Sângele vital consacrat se îmbiba prin fire, umezind coastele de granit ale statuii, iar în momentele precedente, ecouri trosnitoare spulberau liniștea întunecată - zgomote asemănătoare cu pocnetele pietricele într-un pat fierbinte de cărbuni. Și acolo unde sângele se vărsa, fisurile fragmentau forma netedă a statuii astfel încât să radieze în exterior.

Crăpături și mai subțiri alergau pe suprafața de granit, conectându-se și adunându-se ca niște șuvoaie minuscule de fulgere negre, învăluindu-i fiecare extremitate. Totuși, pocniturile se opriră; nemișcarea reveni, lăsând chipul pietros al unui Eljo întins ca un puzzle de piatră. dintr-o sumă poate nenumărată de piese conectate neregulat.

BUM! Statuia a explodat într-o ploaie de cioburi de granit care au împrăștiat peștera. Geanta a zburat – luată rapid – iar în miezul brumei de praf care se risipise, carne goală s-a mișcat peste o grămadă de resturi nisipoase.

„Tată ” , gemu Eljo, vocea sa slabă și răgușită șuierând ca a unui om obosit, copleșit de mult de deshidratare. Se rostogoli, vărsând smocuri de nisip umed.

Pentru ea, poate că un nor de viespi înțepătoare pălea în contrast cu agonia prezentă și atotcuprinzătoare aparentă și, copleșită de un tremur asemănător febrei, se ridică într- o bilă cărnosă. Gâfâitul și gemetele ei răsunau - strigăte de durere - murind în sens invers.

În amorțeala vindecării – în acea târătură a timpului, aparent infinită – vuietul blestemat din urechile sale a cedat unui sunet mai blând și mai dulce: rezonanța liniștitoare a unei ploii constante. Astfel, cu durerile învierii care se potoliseră la o arsură surdă și cu simțurile sale Parțial întors, Eljo se strecura stângaci pe podeaua plină de resturi, îndepărtând o potecă îngustă înainte, târându-se cu greu , tot mai aproape și mai spre gura peșterii – spre atracția de nestins a apei proaspete pe buzele crăpate și uscate.

Fără peșteră, stând înaltă și sfidătoare în mijlocul unui peisaj lovit și învinețit, Gura Muntelui a supraviețuit furtunii doar cu coroana despăcată. Fața sa cicatrizată și sfâșiată dădea spre aceeași vale de pietre, care acum zăcea înghițită de apele albe și rostogolite ale unui râu urlător și furios. O figură goală a ieșit din adâncurile sale gura căscată. Cu musculatura unui bărbat matur – o masă definită care înfășura un corp destul de mare – s -a târât înainte, a alunecat într-o baltă și a rămas nemișcat. În forma sa nediminuată, poate că trupul semăna cel mai bine cu o versiune înaripată a fostului călugăr, Ivan.

Lazăr a trăit.

~*~

Și așa s-a întâmplat că, în zilele care au urmat de la învierea sa, Lazăr s-a vindecat, mintea i s-a limpezit, puterile i-au revenit și s-a ocupat de treburile mai obișnuite.

al existenței. Adaptându-se la goliciunea sa și la dimensiunile sale acum mai mari, Lazăr a reușit să coasă o pânză de șold din rămășițele hainelor care zăceau îngropate în sacul său cu provizii, ferit de intemperii.

Poate din fericire pentru Lazarus, el a descoperit curând că zborul nu era o sarcină mai dificilă decât înainte, totul fiind relativ - dimensiunea sa mai mare fiind compensată de anvergura mai mare a aripilor sale. Inevitabil mânat de foame, se aventura afară din peșteră noaptea, întorcându-se cu o captură proaspătă de pește dintr-un ochi de apă situat între panta din spate a Gurii Muntelui și un deal adiacent.

Încă o dată în grotă, un inel de stânci care nu mai văzuse un foc de câteva sezoane, înconjura acum flăcări trosnitoare regulate care ofereau fum de pește fript, aruncând umbre lungi și dansante sub un tavan cu sute de ochi negri și mărgele. La suprafață, cu excepția staturii mai mari a lui Lazarus și a climatului mai iertător al primăverii, poate că evenimentele actuale din Gura Muntelui ar putea părea neschimbate de dinaintea întâlnirii letale a lui Lazarus cu soarele.

Zilele se transformau în săptămâni, în timp ce liliecii își vedeau de rutina lor, ieșind roind din grotă la amurg doar pentru a se întoarce la cuib, cu burta plină, înainte de răsărit. Și Lazăr a plecat și s-a întors cu liliecii, dar zburând singur pentru a zbura peste ținuturi nocturne luminoase, mereu atent la primele raze ale soarelui blestemat, ca nu cumva să-l prindă prea departe de Gura Muntelui.

În acest timp, dieta sa a devenit mai variată, la fel și abilitățile sale în vânătoarea aeriană. Cârtițe, iepuri și chiar o vulpe ocazională, le-a dus înapoi la Gura Munților. De asemenea, din numeroasele cărți memorate de atunci - un volum de scriptorium pe care tatăl său călugăr insista să-l aibă bine înrădăcinat în mintea lui - a cules din belșug din prada sa: carne afumată și uscată, piei tăbăcite pe care le cosea în pantaloni, pantofi de piele și o vestă cu spatele deschis și chiar instrumente rudimentare sculptate din os ascuțit.

În timp ce folosea aceste numeroase tehnici, metoda pe care Ivan o pusese de mult timp la dispoziție mental și imediat, Lazăr a ajuns să înțeleagă adevărata magnitudine a dragostea nemuritoare a unui tată . Crucea de rugăciune din lemn, uzată, care îi împodobește gâtul, atât de des sărutată, a servit probabil atât ca instrument pentru a-și aminti de tatăl său, cât și pentru a-i întări credința. Și poate că atârna ca un ultim fir tangibil care lega țesătura fostei sale lumi previzibile cu cea a unei lumi sălbatice și nemărginite în exterior.

Mai, 1351

Noaptea era fragedă. Se înserase la doar o oră de când Lazăr se sprijinise de stâncă, chiar în afara intrării în peșteră, gâfâind și transpirând, în timp ce privea în jos, lângă el, un mistreț matur pe care îl adusese de la ultima vânătoare. Prada a fost cea mai mare și mai rapidă de până acum, și pe bună dreptate. Și-a sărutat crucea și a târât carcasa în peșteră, pe lângă oasele împrăștiate ale porcului pe care îl găsisese de mult timp. omorî. Întorcându-se și ei de la vânătoare, un șir de lilieci țipători s-a scufundat în Gura Muntelui, izbucniți de Lazarus și a zburat adânc în peșteră. Lazarus s-a întors și a strigat la ei cu un zâmbet sec: „Dar al meu e mai mare!” A ridicat mistrețul pe umăr și s-a împleticit după ei, gemând dar zâmbind, echilibrându-se, fluturându-și aripile încoace și încolo.

La scurt timp, un foc cu flăcări lungi a aruncat umbre schimbătoare peste grotă, luminând rămășițele zbârlite ale mistrețului. Acesta zăcea lipit de un perete de stâncă, cu sfertul posterior decupat, un os al piciorului curățat și fâșii de piele la o oarecare distanță de cap.

Mai aproape și spre centrul peșterii, Lazarus stătea pe o stâncă, cu o friptură de porc aburindă la picioare. Carnea șuiera pe o piatră plată și fierbinte, care servea drept suprafață netedă de gătit, iar aroma cărnii de porc prăjite umplea peștera.

„Nu vei veni cu mine. Nu ești condiția necesară pentru a face călătoria. Dar sper că îți amintești de mine, totuși”, a strigat Lazarus, zâmbind în timp ce prăjea câteva bucăți de carne pe un băț pe care îl ținea suspendat deasupra flăcărilor trosnitoare. „Am o promisiune de ținut și o voi ține. Plec cu adevărat - mâine. Veți vedea”, a aruncat o privire spre tavanul grotei și i-a informat pe lilieci - sute de ochi negri și mici privind în jos la el. Cu o mână liberă, Lazarus a luat un cuțit din os cioplit de lângă el, a înfipt friptura de porc și a întors-o ca să sfârâie din nou. Apoi, a scos bățul de porc din foc și, dintr-o grămadă de piei mici, moi și tăbăcite, a așezat trei dintre ele la picioarele sale.

„Trebuie să fie suficient de fierte și uscate”, mormăi el, trăgând bucățile de porc fierte și așezându-le peste piei. Lazarus își relua conversația cu liliecii;

„Plec departe!” A înfășurat carnea de porc afumată în piei și grăsime, legând mănunchiurile strâns. „Peste o mare mare - spre țara Italiei. Îl voi chema pe călugărul Salvitino și

„Mă voi întoarce cu el la Abație ca să închidă Piatra Porții. Și când o va închide, atunci îl voi ruga pe Abatele Vonig să fie călugăr, pentru că acum sunt mare. Și mă poate numi călugăr al catacombelor, pentru că știu totul despre ele - la fel ca tatăl meu.”

Lazăr s-a ridicat cu carnea învelită și s-a îndreptat cu pași mari spre pielea lui de capră legată cu curele de piele.

ghiozdan, așezat între două recipiente pline cu apă. A stivuit învelișurile aburinde înăuntru - provizii suplimentare pe care le-ar putea lua cu el în călătorie. „Și Migual „Și Thateus mă poate ajuta cu torțele. Și nu-i voi permite călugărului Clodius să intre în catacombe — niciodată.” Chicoti, închizând geanta și întorcându-se la foc.

Odată întors la locul său, cu o înțepătură a cuțitului rudimentar din os, desprinse friptura de porc de pe piatră, chicotind; „E un ospăț demn de flămândul Călugăr Lazăr.” Întoarse încet carnea apetisantă la lumina focului și, observând că era perfect rumenită, suflând aburul.

Dar o bucată mare de guano a căzut din tavan și a stropit friptura, spălând-o. zâmbetul i-a spulberat. Câțiva alți s-au împrăștiat în jurul lui. Liliicii zburau deasupra capului. „Nu”, a gemut el . S-a ridicat și a implorat tavanul: „De ce?” Apoi aerul s-a răcit brusc – suficient cât să-și vadă respirația ca o ceață; și o aromă dulceag și grețosă l-a înecat pe tot miros de carne gătită. Ochii mici a un milion de lilieci sclipeau în lumina focului, toți privindu-l cu atenție. Trosniturile și șuieratul lemnului arzând se aplatizau nefiresc în aerul care se îngroșă; iar flăcările focului păreau să se micșoreze și să se rostogolească spre interior, precum petalele unei flori, înflorind în grabă, în sens invers.

„Ne-am născut din nou?” O voce nefirească, armonizată și suprapusă – interogarea, pe un ton perfect sincron, a mai multor femei deodată – șopti aproape imperceptibil din spate. Trebuia să se gândească mai departe dacă o auzea prin urechi sau în minte.

Lazarus se învârtea; respirația îl părăsea ca un suflet sfâșiat în timp ce Lucifael stătea cu brațele întinse de el, complet gol și rânjind ușor pentru a expune, între buzele purpurii, vârfurile groase ale unor colți canini. Sub părul ei sălbatic, o pereche de ochi complet negri reflecta o imagine inversată a focului peșterii, cu flăcări răsturnate dansând în jos în nuanțe albastrui. Mai mult, cu unghii de abanos și areole stacojii pe pielea de fildeș și cu aripi enorme de carne și oase stratificate întinse deasupra și în spatele ei, Lucifael putea probabil să batjocorească Puritatea doar prin prezența ei.

Lucifael l-a lovit pe Lazar peste peșteră, și-a închis aripile și a pornit după el. Lazarus s-a târât înapoi și s-a ridicat cu greu în picioare. El a ripostat cu aripile desfăcute, șuierând, dar dând înapoi în același timp. Ea s-a oprit și și-a încrucișat brațele, ridicându-și sânii spre el și înclinându-și capul ca un câine curios; l-a privit cu un zâmbet satisfăcut.

Ea a vorbit încet: „Ai crescut bine. Totuși, în cele din urmă mi-am amintit de tine doar ca o piatră

„o statuie — un băiat Eljo prostuț, ucis între timp de soare în timp ce trăgea un porc mort. Exact ca acela.” A arătat spre o carcasă osoasă de cealaltă parte a peșterii.

„Și totuși, iată-te aici, din nou viu – și cu Strălucirea foarte distinctă asupra ta, nimic mai puțin.”

„Nu te-ai născut cu el. Cum l-ai primit? E proaspăt turnat. Nu-l aveai când am vorbit ultima dată.” Și-a mijit ochii, transformându-i-se în simple fante negre; „Acum trebuie să mă întreb așa: este destinul un mister pentru el? Sau este această înviere neobișnuită un fel de semn divin?” S-a uitat peste resturile podelei peșterii și a găsit cioburile de granit care au servit cândva la întemnițarea lui Lazăr în piatră. „Hmm”, a murmurat ea.

„Nu m-am rugat și nici nu te-am chemat”, a scuipat Lazăr, făcând un pas înapoi și strângându-și aripile.

„Totuși, într-un fel, ai făcut-o – în momentul în care ai sfidat moartea. Lazăre, nimic nu-mi scapă atenției, mai ales ceva atât de grav precum învierea.” A zărit mica cruce de lemn atârnată de colierul lui Lazăr și și-a încrețit fața. „De ce porți acea crenguță fără rod și fără rădăcini în jurul gâtului?”

Lazăr strânse crucea între degete. „E o cruce de rugăciune – chipul credinței mele – a fost a tatălui meu.”

Și-a înclinat capul, ca și cum ar fi vrut să-i ia în considerare pretenția, dar a izbucnit într-un râs răutăcios.

„Un Eljo temător de Dumnezeu, împodobit cu chipul cioplit al unui preot?” chicoti ea. „Imaginați-vă asta, dintre toate perversitățile lumii.”

„De ce ai venit?”, a întrebat-o Lazăr.

Și-a aruncat mâinile la spate și s-a apropiat de el, dând nonșalant la o parte pietre mici. cu unghii negre. Lazăr a rămas neclintit. „Nu pentru că m-ai putea chema sau scuza la un moment dat. Și pentru că nu m-ai văzut până acum nu înseamnă că nu am fost mereu prezent; am fost în porc.”

„În porci?”

„Când te-ai uitat în ochiul porcului, eu mă uitam înapoi la tine.” Ea se opri în fața lui și continuă:

„Vezi, dragă, înainte să mori, ți-am trimis porcul pentru că am vrut să confirm în piatră că o condiție atât de simplă precum foamea te-ar putea face să-ți compromiți valorile. Da, te-am pus la încercare – și te-a învins. Într-adevăr, s-a întâmplat ca uciderea porcului să fi venit cu prețul chiar și al propriei tale vieți. Imaginează-ți asta.” Lucifael rânji larg, cu colții mândri. „Ți-ai amintit de învățătura ta, Lazăre: Să nu ucizi? Și totuși, ai ucis - ți-ai compromis valorile - și pentru ce altceva decât să te sături?” Arată spre ultima lui pradă care zăcea lângă peretele peșterii; „Și acum ucizi pe altul.” Își ridică o sprânceană. „Poate că îți prețuiești valorile doar atunci când acestea îți servesc, nu-i așa?”

„Porcul nu era decât o fiară. Dumnezeu nu a intenționat ca Poruncile Sale să se aplice fiarelor pământului – ci doar oamenilor”, a informat-o Lazăr.

„Ah”, a răspuns ea, ca și cum ar fi învățat de la el. „Atunci, dacă te-aș ucide acum, aș strica așa ceva?”

regulă?"

„Să nu ucizi — ba, ai vrea.”

— Înțeleg, dădu ea din cap cu sprâncenele ridicate și buzele țuguiate, și spune-mi, Eljo, ce-ți amintești după ce ai murit? Ți amintești să fi văzut Raiul sau Iadul — măcar ceva?

Lazarus și-a întors privirea, recunoscând: „Nu... nu-mi amintesc.”

Ea a rânjit. „Atunci asta nu ar putea decât să dezvăluie un adevăr simplu. Oricât de dureros ai putea deduce; adevărul este că nu ești om, Lazăre. Spre deosebire de tatăl tău, ești un Eljo - o simplă fiară a pământului, ca porcul pe care l-ai ucis. Ca atare, nu ai suflet - nici viață de apoi. Acum răspunde-mi la asta: la ce bun credința ta dacă nu culegi nimic din ea în cele din urmă?”

Și-a dat umerii pe spate. „Nu voi pune la îndoială credința mea, Domnul meu, sau Voința Lui divină.”

„Ei bine, desigur că nu vei face asta”, a răspuns ea tăios, „din moment ce aceste idei se înrăutățesc în miezul existența ta, ele servind jalnic drept fundament pentru tot ceea ce ai învățat de atunci. Și nu ne putem aștepta să ai în vedere concepte noi, dar amare, pe care le-ai putea nega cu încăpățănare, chiar dacă sunt prezentate în mod rezonabil, nu-i așa?”

S-a întors și a umblat prin peșteră, studiind podeaua, continuând să predice: „Pentru că, dacă ai făcut-o, atunci poate vei fi nevoită să-ți reconsideri temelii. Iar acest lucru ar putea necesita o reconsiderare ulterioară a restului percepțiilor tale lumești, astfel încât acestea să fie realiniat mai îndeaproape cu adevărurile lumești, poate chiar dure. Și nu putem suferi durerile acestui lucru, nu-i așa?”

A lovit o pietricică cu piciorul și l-a privit pe furis. „Prea dureros — să-ți reconsideri temelii; prea tulburător — să zgudui acele lespezi presupus solide doar pentru a descoperi numeroasele defecte fundamentale ale acestora — doar pentru a descoperi că propria casă a fost construită pe nisipuri mișcătoare.” Apoi s-a întors și s-a apropiat de el, cu ochii fulgerători. Lazarus s-a retras. „Totuși, nu m-am arătat în fața ta cu intenția de a discuta despre lucruri pe care refuzi să le știi, dragul meu Eljo.”

Apoi se opri, se aplecă în fața lui și șopti: „Sunt aici să descopăr ceea ce știi tu. Ești singurul dintre copiii mei Eljo care s-a născut vreodată din nou - singurul care a purtat vreodată Strălucirea Tronului asupra sa. Totuși, în piatră, nu te-ai putut nici să învii, nici să arunci Strălucirea asupra propriului cap. De asemenea, este puțin probabil ca o astfel de întâmplare să se fi întâmplat doar din întâmplare. Acum, vreau să-mi împărtășești despre cel care te-a adus înapoi.” Lucifael îi stârni gândurile. „Amintește-ți totul pentru draga ta mamă, Lazarus. Cine te-a crescut? A fost un om sfânt sau un mistic al magiei?” Își înclină capul și îi cercetă fața, căutând adânc indicii scufundate sub oceanele ochilor lui albaștri.

Lazarus se întoarce. „Îmi amintesc doar de un somn fără vise – un întuneric greu.” O durere ascuțită îi străbătu creierul. Se crispă, se apucă de părțile laterale ale capului și se retrase mai departe în timp ce Lucifael își ardea ochii iscoditori prin craniul lui și îi străpungea amintirile.

„Arată-mi ochii minții tale”, murmură Lucifael, înaintând cu grație în urmărirea lui. „Cine te-a înviat, Eljo?” Îi bubuia capul în timp ce ea se adâncea în mintea lui.

Totuși, peretele peșterii bloca orice altă retragere. Ea a continuat chinuitoarea extracție mentală, mintea lui urlând sub lumina stroboscopică accelerată a fiecărei senzații amintite – ca și cum amintirea vieții sale nu ar fi fost decât o carte de pagini răsfoite temeinic, dar în grabă. L-a interogată: „Cine te-a făcut din nou carne? Cine a aruncat Strălucirea asupra ta?” „Un alt înger, poate? Chiar Tronul? Răspunde-mi!”

„Nu-mi amintesc!” gâfâi Lazarus. „Nu-mi amintesc!” Durerea încetă, vederea i se limpezi și, în fața lui, Lucifael se contură, afișând acum un rânjă satisfăcut. „Ah! Ai multe secrete. Da, te cred acum”, răspunse ea, îndepărtându-se imediat, poate acordându-i doar un moment pentru a-și reveni. „Nu-ți face griji; nu-ți voi mai cauza durere, dragul meu. A fost cel mai bine - să -ți înțeleg gândurile. Și, acum că știu asta, putem o lua de la capăt - ca mamă și fiu.”

„Acum, din moment ce ești însetat de cunoaștere și ai ureche să o auzi, îți pot dezvălui secretele a tot ceea ce te-ai întrebat vreodată să știi - și chiar mai mult. Concepe frumusețea desăvârșită a acesteia: Înțelegerea Omniștiutoare.” S-a uitat peste umăr, dincolo de aripi, pentru a dezvălui un zâmbet radiant și obraznic; „Ți-ar plăcea asta, fiule - ca acea curiozitate arzătoare a ta să fie în sfârșit potolită?”

Poate că pentru Lazăr, privirea ei păgână combinată cu perfecțiunea goală i se părea grețoasă – prezența ei totală stârnea în interior o impecabilitate dulce-amăruie și bolnăvicioasă – stârnind doar păcat. Înroșit și complet jenat, și-a întors privirea. „Nu de tine. Tu ești totul rău.”

„Și nu sunt chipurile cioplite probabil rele, precum icoana aceea care îți atârna la gât?”, l-a întrebat ea inocent, făcând aluzie la una dintre Poruncile lui Dumnezeu.

Lazăr își strângea crucea de rugăciune. „Este o cruce care Îl simbolizează pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, care Și-a dat viața pe ea pentru păcatele noastre. Nu este un chip cioplit.”

„Acum, serios, Lazăre.” Ea clătină din cap, aparent dezamăgită de el. „Înțelegi că acest Isus a fost singurul om care a murit vreodată pe cruce; sau că acest mod de execuție nu a existat înainte de viața lui? Spune-mi, dacă în schimb l-ar arde de viu, ai putea purta un țărnuș aprins? Sau, dacă l-ar spânzura, ți-ai agăța o frânghie înnodată de gât?” Ea își ridică sprânceana. „Și cum te-ai putea împodobi cu imaginea lui

„Cum ți-ai fi crezut dacă, în schimb, l-ar fi înecat?”

A scuturat praful de pe podeaua peșterii cu piciorul; „Nu, dragă, icoana ta nu este decât o imagine cioplită a unui pitoresc instrument de execuție al Omului. De atunci am adunat multe suflete rele de la oameni care au murit pe ele.”

„Totuși, niciodată Isus. Și Dumnezeu îți permite doar să aduni sufletele celor răi, din moment ce tu însuși ești rău.”

S-a uitat în jos, la el. „Îmi permiți?” Și-a îngustat privirea, avertizându-l: „Am înțeles că ai suficient sânge din mine curgându-ți prin vene ca să știi că nu trebuie să mă stârnești mânia, Lazarus.”

„Totuși, spun doar adevărul.”

„Ah, da - o bestie înrăită de credință care pretinde că spune doar adevărul”, l-a batjocorit ea în timp ce se plimba de colo colo pe jos, cu brațele încrucișate, pierdută în gânduri. „Așadar, răspunde-mi la asta, Lazăre; dacă l-aș proteja pe Isus al tău, cruțându-i viața ucigându-i judecătorii înainte ca aceștia să aibă șansa să-l condamne, ar constitui o faptă rea?”

Lazăr a făcut referire la porunca lui Dumnezeu : „Să nu ucizi. A ucide chiar și pe cel rău este un rău.”

„Hmm. Și dacă aș șterge complet Răul de pe fața lumii ucigând toți oamenii de pe ea, ar fi oare o astfel de acțiune malefică? Este oare scăparea Răului în sine rea?”

„Ar fi un act rău - și Răul ar tot exista. Prin tine este; Răul există! Și lumea

„nu este a ta; este creația lui Dumnezeu. El nu ți-ar permite niciodată să o ucizi, căci El este un Dumnezeu milostiv și drept.”

Lucifael a sărit cu aripile desfăcute, plantându-se direct în fața lui. „Nu permite niciodată

„mine?” L-a împins pe Lazăr mai departe în grotă, urlând la el: „Bărbatul e al meu!”

„Lumea îmi aparține!” Lazarus se înfipse adânc în peretele peșterii. „Acum îmblânzește-ți limba, Eljo!” Pentru Lazarus, într-o clipă care părea eternă, ochii li s-au întâlnit: negru pe albastru.

În cele din urmă, el a răspuns cu o voce ascultătoare: „Atunci nu-ți mai pot răspunde, din moment ce mânia ta nu-mi permite să vorbesc liber.” Lucifael a pufnit și a fugit spre centrul grotii. Lazarus s-a prăbușit lângă perete. „Foarte bine atunci”, a răspuns ea, întorcându-se înapoi spre „Ca un Eljo de-al meu, îți voi da timp să-ți spui părerea. Totuși, gândește-te la locul tău alături de mine înainte de a-ți elibera limba.”

— Atunci îmi voi spune părerea, urmă Lazarus.

Ea se plimba prin centrul peșterii, cu privirea ațintită asupra lui. „Deci pământul nu este al meu, așa cum crezi? Și Dumnezeul tău nu- mi va permite... așa cum pretinzi?” Se opri, se întoarse spre el și

și-a încrucișat brațele spre exterior, susținându-și cu mândrie ochii roșii și mari de pe piept. A rânjit: „Totuși, cât timp erai mort, Lazăre, am ucis jumătate din lume. S-a întâmplat să vadă doi bărbați arând câmpurile; l-am ucis pe unul dintre ei. Două femei s-au închinat, măcinând grâne; l-am ucis pe una dintre ele. Doi copii s-au jucat, săpând pământul; l-am ucis pe unul dintre ei. Acum te întreb asta: Unde era atunci Dumnezeuul tău milostiv? Unde, dacă nu stătea acum în fața ta ca adevărat conducător al acestei lumi?”

„Dacă spui adevărul, atunci Dumnezeu te va trage la răspundere pentru un asemenea rău.”

„Eu... în cont?” Lucifael se apropie mai mult de el, replicând: „Și cine va fi ținut în cont

„în socoteala unui rău mult mai mare – pentru că a aruncat un mare potop peste pământ și a ucis aproape fiecare fiară de pe fața lui – pentru că a zdrobit fiecare copac și arbust cu oceane la fel de adânci ca norii suspendați – pentru că a turnat mări nesfârșite pe gâtul fiecărui copil de pe pământ, atât născut, cât și nenăscut? Oh, într-adevăr! Îmi amintesc chiar ziua în care lumea a țipat la unison și cu suficientă pasiune colectivă chiar și pentru a forța cerurile să tacă și să-și îndrepte urechea înfricoșătoare.”

„Și iată, cu atâția copaci murind deodată, am auzit chiar și vaietele lor combinate, împreună ca un singur zumzet sufocant, păduri întregi urlând, vârfurile copacilor trosnind sub ei.” mări sărate și furioase. Și, de asemenea, în acea zi sărată și fără adâncuri, am perceput chiar și sufocarea tuturor semințelor lor, îmbibate în saramură, astfel încât glasul fructelor lor se unea într-un singur strigăt lumesc; el singur, suficient de puternic pentru a îneca chiar și corurile de Îngeri care țipau. „Acum, Lazăre, cine trebuie tras la răspundere pentru un asemenea rău absolut, dacă nu Dumnezeuul tău cel milostiv?”

„Omul s-a îndepărtat de Dumnezeu. În inima Lui, Dumnezeu nu a vrut să inunde pământul. Omul a adus Marele Potop asupra Sa”, a predicat Lazăr. „Totuși, după acesta, Omul a promis că se va întoarce la căile lui Dumnezeu și, pe bună dreptate, Dumnezeu a promis că nu vor mai fi inundații.”

Lucifael păși lângă el și, cu gheare lungi și negre, desprinse pietre de pe

peretele peșterii în timp ce șoptea: „Și promit vreodată cei dreți să nu-și repete niciodată faptele drepte?” Ea l-a înfruntat cu un rânjet timid. „Spune-mi, ca nu cumva a face acest potop să fie o faptă nedreaptă, de ce promisiunea? Este Dumnezeuul tău cu adevărat atât de drept și grijuliu pe cât îți dorești? În toată viața ta, în toate acele nenumărate rugăciuni, când ți -a răspuns Dumnezeuul tău măcar o dată, Lazăre? Și de ce nu ți-a arătat niciodată Dumnezeuul tău fața așa cum o fac eu acum?”

Lazăr și-a înclăștat urechile și s-a îndepărtat încet de ea, răspunzând: „Credința mea în Domnul și Dumnezeuul Atotputernic este neclintită și nu voi pune la îndoială căile Lui. Vorbești rău.”

„doar pentru că asta e tot ce știi – asta e tot ce poți face. Totuși, limba ta rea nu mă va ispiti de la Dumnezeu meu sau de la adevăr.”

„A ispiti?” Ea a mers cu pași mari spre centrul peșterii și a strigat înapoi, vocea ei răsunând prin coridoarele mai adânci ale cavernei. „Lazăre, oare cineva, având atât cunoștințe, cât și viziune, ar dori ca lumina să fie aruncată asupra faptelor ei, pentru ca toți să le vadă?”

„Înțeleg că nu.”

„Și, Lazăre, oare vreo mamă, având cunoștință și viziune, și-ar lăsa copiii muți și orbi pentru totdeauna?”

"Nu."

„Și poate Adevărul, dragă Lazăre, să aibă mai mult de o singură față?”

„Adevărul este adevăr”, a afirmat Lazăr.

S-a întors spre el și și-a aruncat mâinile la spate. „Răspunzi bine. Acum, te întreb următoarele: Cu mult timp în urmă, în acele păduri luxuriante ale Edenului, cine i-a poruncit omului să nu ia parte la rod al cunoașterii și al viziunii, încât ochii lui au rămas pentru totdeauna pecetluiți față de Adevăr? Și în lumina tuturor generațiilor Sale să vadă, cine a ispiti Omul la un astfel de rod, încât ochii Lui se deschid brusc spre Adevăr?” Atunci ea l-a muștrătat cu voce tare: „Te întreb, Lazăre; cine ascunde Adevărul? „Mama ta ispititoare; Dumnezeul tău ispititor; sau sinele tău orb, care refuză cu încăpățănare să vadă asta, ca nu cumva să fii forțat să pui la îndoială însăși temelia credinței tale?”

Lazăr l-a apărât pe Domnul: „Dumnezeu nu ispitește. Tu ești singurul care ispitește!”

„Totuși cine aruncă un cadavru înaintea lupilor, poruncindu-le să nu mănânce din el?

Ispititorul o face! Și cine a creat un astfel de fruct, poruncindu-i omului să nu mănânce din el?”

„Ispititorul a făcut-o!”

„Nu vei...”

„N-ar trebui?” l-a întrerupt ea. „N-ar trebui să -i dai unui prost cunoștințele și viziunea necesare pentru a-și vedea ignoranța propriilor afirmații nefondate? Oh, dar o voi face când voi fi martor la asemenea lucruri reprobabile.” Întineric în fața mea. Totuși, chiar și atunci când ți se arată, tot refuzi adevărul. Dacă nu ai fi fost „Eljo al meu – dacă ai fi fost doar un om – te-aș fi ucis de atunci pentru o asemenea obraznicie voită în prezența mea. Totuși, te voi lăsa să trăiești pentru că, spre deosebire de pretențiile tale despre mine, sunt capabil de mai mult decât simple fapte rele – chiar și de fapte bune și milostive.”

Lazăr a analizat afirmația ei și a replicat: „Totuși, sunt deja în viață. Dacă îmi permiți să trăiesc, atunci un astfel de act nu este nici bun, nici milostiv. Este doar un act, fără rău.”

Lucifael a izbucnit în replică: „Totuși, tu pretinzi că pot vorbi și face doar rău. Cum aș putea, „fiind doar rău, să săvârșești o faptă acolo unde răul lipsește? Mai mult, spune-mi, Lazăre, poate Dumnezeul tău să săvârșească o faptă în absența binelui?”

Lazăr și-a încrucișat brațele și nu a spus nimic.

„Nu te-am făcut mut și orb; răspunde.”

El a rămas tăcut.

A pufnit, și-a pocnit unghiile negre într-o piatră de pe podeaua peșterii și a aruncat-o în aer.

Paucă! Lazarus a prins-o la doar câțiva centimetri de față lui. A văzut-o dând din cap și zâmbind, cu sprâncenele ridicate, poate impresionată de viteza lui. „E un cadou de la mama ta”, a strigat ea. Lazarus a întors-o pentru a-i descoperi noua formă: o bijuterie purpurie transparentă, mare și lucioasă, strălucind în lumina focului. A privit fix în piatră, captivat de splendoarea ei scilpitoare.

„Acum, draga mea, ce îți spune această piatră de rugăciune? Cum vei măsura intențiile mele prin ea? A fost fapta mea bună sau rea?”

Lazăr își ridică privirea. „Nu e chiar atât de simplu. Piatra nu spune nimic. Totuși, dacă ai vrea ca piatra să mă lovească, fapta ar fi rea. Și dacă ai vrea să -mi dai...”

S-a stăpânit și a tăcut.

Lucifael chicoti și păși spre el. „Da, termină, Lazarus. Dacă aș vrea să -ți dau un cadou, atunci ar fi un act de bunătate.” Își ridică mâinile cu un zâmbet.

„Ei bine, iată-l; un cadou frumos de la mama ta.” Lazarus s-a uitat la el înaintea să-și mijească ochii spre ea.

Ea a pășit lângă el, examinând vizibil bijuteria din mâna lui cu același entuziasm.

„E o nuanță care îmi place cel mai mult. Îți place culoarea ei?”

„N-am mai văzut niciodată o piatră ca asta.”

„Am înțeles că ți-ar plăcea un astfel de dar – provine dintr-o peșteră secretă pe care niciun muritor nu a mai descoperit-o de atunci. Există mult mai multe pietre de rugăciune minunate ca aceasta – și în toate nuanțele colorate pe care le-ai putea aduna. Lazăre, pot să-ți împărtășesc locul în care se află această peșteră neatinsă, dacă dorești.

Și odată cu descoperirea lor, toată bogăția tuturor regatelor de pe pământ s-ar afla la picioarele tale – toate aceste cristale de rugăciune pot fi ale tale, Lazăre. Ți-ai dori?”

Lazarus a privit frumosul cristal violet. Era limpede în întregime, cu șase fețe netede care convergeau în vârfuri ascuțite la capetele opuse ale pietrei. L-a privit fix pe Lucifael.

„De ce mi-ai oferi asta, ca nu cumva să mă ispitești la rău?”

Lucifael pufni și se îndepărtă. Se îndreptă din nou, detaliind o propunere: „Îți ofer asta în schimbul unei simple cereri: să dai la o parte o piatră și să deschizi o peșteră. Nu e nimic rău într-un astfel de act. Deschide această peșteră și toate nestematele ei vor fi ale tale.”

„Dacă ai fi vrut cu adevărat să-mi dai aceste pietre, n-ai fi făcut decât una dintre ele.”

„să apară când ai fi putut să le faci pe toate să apară. Și din moment ce îmi ceri să deschid această peșteră când tu ești Diavolul și ai putea s-o deschizi tu însuși, nu pot decât să deduc că aș face rău deschizând-o. Sau că tu ai face rău deschizând-o.”

„Atunci, conform raționamentului tău, nu trebuie să naști copii de teamă că ar putea face rău? Mai mult, trebuie să dorești ca întreaga Creație să fie distrusă, astfel încât un act rău să nu se întâmple niciodată? Unde este trasată o astfel de linie ca prevenirea răului să nu stranguleze binele, Lazăre?”

„Între faptele bune și cele rele și intențiile lor”, a răspuns el.

„Totuși, așa cum afirmă credința ta, consecințele faptelor mele se vor întoarce asupra capului meu, nu asupra ta. Prin urmare, poți fi tras la răspundere doar pentru deschiderea unei peșteri - un act care nu este nici rău, nici bine.”

Lazăr a aruncat bijuteria pe podeaua peșterii. „Aș vrea să fiu ținut socoteală pentru că te-am ajutat. Eu chiar știu.”

„Nu vreau cadourile tale. Îți cer doar să mă lași în pace.”

Și-a pus mâinile pe șolduri palide și l-a privit urât. „Ei bine, nu mă pot îndura să-ți onorez cererea, Lazăre; nu după ce ți-am văzut gândurile. Se pare că i-ai promis unui om sfânt, Nicolae, să duci o cutie cu sânge consacrat aparținând unui alt om sfânt, Odino. Și trebuia să duci acest sânge unui al treilea om sfânt, Salvitino, care locuiește la o mănăstire din Italia. Totuși, într-o situație destul de ciudată și fatidică, acest sânge s-a vărsat cumva asupra ta, iar acum te-ai trezit, înviat din morți. Și eu înțeleg că...”

„Coincidență că un astfel de act se întâmplă doar din întâmplare, mai ales după trecerea a peste trei sezoane. Din păcate, din moment ce nu vă amintiți cum s-a întâmplat, rămâne acum un mister pentru amândoi.”

„Totuși, am aflat și din gândurile tale că îl cunoști pe un alt copil de-al meu, Eljo, pe Naramsin; corupt de aceiași oameni sfinți nebuni ca și cei care te-au corupt pe tine.”

Într-adevăr, ești foarte asemănătoare cu el, lucrând alături de oameni, adoptând credința, îndatoririle și manierele lor ca ale tale. Și amândoi ați făcut-o cu o dorință banală ca poate ei să te vadă suficient de asemănător cu ei încât să te accepte ca unul de-al lor. O, da, cei doi...

„Ați fi putut fi frații unor gemeni; și dacă n-ați fi numit Lazăr, aș fi crezut că sunteți Naramsin, înviat.”

Amintindu-și de ultima mărturie scrisă a lui Naramsin, Lazarus a întrebat-o: „De ce nu ai ajutat la eliberarea lui? L-au închis dincolo de un zid.”

Ea a chicotit. „Soarta mi-a fost de folos. Vezi tu, dacă l-aș fi ajutat pe Naramsin să-l eliberez, atunci el nu ar fi scris niciodată cuvintele care ți-au fost întipărite acum în minte.” S-a apropiat și, rânjind, i s-a adresat într-o limbă străină: „Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum. Ce înseamnă aceste cuvinte pentru tine, Lazăr?”

Lazăr a răspuns: „Clericul Naramsin a scris acele cuvinte, în ziua aceea i-a dat fratelui său un dar și cripta a conținut cuvintele sale.”

„Și fratele care a primit darul erai de fapt tu, nu-i așa? Te rog, spune-mi, Lazăre, cum ai putea ști că aceste cuvinte înseamnă ceea ce spui tu?”

„Sunt sigur de semnificația lor — totuși, nu știu cum de știu.”

„Atunci îți voi spune cum. La fel ca Naramsin, le știi semnificația pentru că sunt cuvinte de felul meu – limbajul Îngerilor. Le cunoști pentru că vii din rândul meu sămânță. Ca orice Eljo, te-ai născut știind limba angelică, doar că nu ai știut niciodată până nu ai văzut aceste cuvinte. Și dacă nu ai fi învățat limba Omului – dacă ai fi fost alături de alții de felul tău – ai fi vorbit în schimb limba ta maternă.”

A ridicat bijuteria purpurie și i-a examinat multiplele fațete în timp ce i se adresa lui Lazarus. „ Poți să o ajuți pe mama ta să-și recapete libertatea, dragă. Voi avea nevoie de ajutorul tău.” A aruncat bijuteria, a prins-o din nou și i-a aruncat un zâmbet inteligent.

„Totuși ești deja liber”, a declarat el.

„Nu chiar. Nu vezi decât o mică parte din mine; stau în fața ta doar în spirit. Adevăratul meu Sine se află de cealaltă parte a unui Mare Sigiliu, o poartă pe care mi-o vei deschide. Ai citit despre aceasta în cărțile apocrife.”

Scrierile apocrife vorbesc despre un Mare Sigiliu – către Marele Abis. Totuși, dacă Piatra Porții Abației este acel sigiliu, atunci este deja deschisă.

Lucifael l-a informat: „E doar o parte. Două sunt deschise; mai este o a treia. Trei sigilii alcătuiesc Marele Sigiliu și toate trei trebuie să stea deschise deodată. Atâta timp cât ultimul este închis, eu rămân închis. Și din moment ce stai de cealaltă parte a acestei porți, ții cheia libertății mele.”

Și-a amintit de prizoniera din catacombe. Lazăr s-a îndepărtat de ea. „Nu o voi ajuta.” tu.”

„O, așa vei face”, l-a urmat ea în timp ce el se retrăgea mai adânc în cavernă. „Citind paginile lui Naramsin , ai ajuns să înveți fiecare incantație, fiecare verset și fiecare cuvânt de pe fața chiar a sigiliilor care mă țin captiv. Un ansamblu particular de

„Aceste versete, atunci când sunt recitate în ordine precisă, vor deschide oricare dintre cele trei peceti. Trebuie doar să vă spun care versete și ordinea corectă a lor pentru ca voi să deschideți pecetea finală.”

„Asta ai vrut când m-ai rugat să dau la o parte o piatră și să deschid o peșteră – piatra este o altă Piatră de Poartă, iar peștera este Iadul.” Lazăr s-a retras într-o adâncitură stâncoasă. „Și aceasta

„De aceea nu poți să o faci singur.” Clătină din cap nervos. „Mi-am dat viața lui Dumnezeu. Și mi-am dat, de asemenea, cuvântul că voi călători în Italia și-l voi aduce pe Călugărul Salv...”

„O, într-adevăr! Vei merge în Italia, întrucât al treilea sigiliu se află în interiorul unei catedrale a mănăstirii unde ai promis că-l vei aduce pe acest om sfânt. Totuși, în loc să -l aduci, îți poruncesc să-mi deschizi acest ultim sigiliu. Și, așa cum o cere credința ta, vei „Cinstește-ți mama ascultând de poruncile mele.”

Lazăr se bâlbâi în încercarea de a explica Porunca la care se referea ea: „Să cinstești pe mama ta – Dumnezeu a vrut să spună – ce înseamnă –”

Ea l-a întrerupt. „Bravo, Lazăr. Ai descoperit un adevăr. Totuși, făcând asta, te afli într-o dilemă, din moment ce nu poți foarte bine să-ți onorezi mama și să-l dezonoarezi pe Diavol în același timp, nu-i așa? Și asta nu poate însemna decât că cuvintele pe care le recitiți nu ți-au fost destinate. Pur și simplu, nu ești un om și nu ai un suflet cu care să negociezi. Ești un Eljo - doar o fiară. Și, ca orice fiară de pe pământ, al tău.. „doar timpul este—acum.”

S-a apărut. „Poate, totuși nu-mi voi abandona credința doar pentru că mi-ar putea lipsi un suflet. Și cu credința mea în Dumnezeu Atotputernic, mă adun mai mult decât o fiară — și „Nu te voi onora ca mamă, când chiar și o fiară arată mai multă grijă pentru puii săi.”

Lucifael și-a deschis aripile și s-a aplecat spre el, cu colții înfipti în fața lui și mârâind: „Și te voi ucide, ca să nu mă ascuți! Nu ai nimic de câștigat sau de pierdut, în afară de viața însăși.” „Și, pentru tine, viața e tot ce ai! E eternitatea ta!” Și-a închis aripile brusc și i-a lăsat spațiu.

Și-a îndulcit tonul. „Vreau să folosești cuvintele lui Naramsin pentru a deschide sigiliul de la Canello.

Fă asta pentru mine și îți voi da viață veșnică – trup fără sfârșit. Cu el, vei avea tot ce îți poate permite orice suflet – o lume de viață veșnică. Acesta este legământul meu cu tine: tot ce i-ar putea promite un suflet nemuritor unui Eljo. Deschide-l, Lazăre – trăiește veșnic.”

A înghițit în sec și a căutat un răspuns gata în adâncurile întunecate ale grotei – totuși, doar întunericul îl privea fix, la fel de gol ca privirea mamei sale .

„Dacă mă refuzi, Lazăre, atunci nu-mi mai lași altă cale decât să te ucid, aici și acum. Și chiar nu doresc asta.” Își încrucișă brațele și îi privi cu blândețe fața.

Și-a plecat capul. A oftat adânc și s-a înecat. „Eu... greșesc... nu pot.”

Lucifael se întoarse, dar totuși se învârti brusc, cu ochii ca niște pumnale de abanos. Își trecu unghiile negre prin aer, ca și cum ar fi tăiat ceva. „Destul!” Își aruncă o privire furioasă în spate și mormăi: „Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.”

Și instantaneu, țipetele stridente ale unui porc au învâluit peștera. Lazăr s-a clătinat și a descoperit mistrețul său, odinioară mort, zbatându-se ca un pește eșuat pe uscat. Fiara reînsuflețită și-a recăpătat echilibrul și s-a ridicat stângaci doar pe trei picioare.

Ea i-a strigat peste sforăitul și şuieratul mistrețului : „Un prost cu o credință prostească cade repede în mormânt! Așa cum vei face și tu, Eljo!” Uimit, Lazarus a privit cum mistrețul șchiopătând spre Lucifael, cu șoldul lipsă și lichidele strălucind dintr-o scobitură mare, care odinioară îi ținea partea din spate. Respirând greu, s-a oprit în fața ei și a privit în sus, ochi din care șiroiau lăcrimare.

Ea l-a corectat pe animal: „Nu-mi dau durerea la picioare, porcule!” Și-a întins un deget acuzator spre Lazarus; „Uite! Eljo a fost cel care ți-a sculptat fundul!” Mistrețul s-a întors spre Lazarus, cu ochii înecați în ai lui, ca și cum și-ar fi dat seama de situația stânjenitoare în care se afla și i-ar fi cerut explicații suplimentare. Totuși, Lazarus a rămas fără cuvinte, cu capul învârtindu-se și stomacul involburându-se. Și-a întors privirea.

„Nu! Uită-te la el!” a răcnit Lucifael. „Uită-te cum suferă! I-ai furat piciorul!” Lazarus l-a aruncat o privire și a descoperit mistrețul sărind în cerc, scâncind, ca și cum ar fi insistat să -și arate toată starea îngrozitoare. S-a oprit pentru o clipă și s-a holbat la el. În cele din urmă, fiara a căzut într-o criză de sufocare și gâfâit înainte de a urina, ceea ce l-a determinat din nou pe Lazarus să se întoarcă de la spectacolul pervers. I-a mormăit unui Lucifael care rânjea: „Manutenești doar o înșelăciune. Nu e reală.”

Lucifael a înconjurat mistrețul și s-a apropiat de el, mormăind: „O, e chiar real, Lazăre; la fel de fidel formei, fierbinte de sânge și suferind încă ca în momentul în care l-ai ucis. Și își dorește „să știi de ce i-ai furat piciorul – de ce l-ai ucis.” Ea se opri în fața lui. „Să nu furi; să nu ucizi. Îți amintești de aceste lucruri?”

Lazăr s-a apărat: „Le răstălmăcești sensul. Poruncile nu se aplică fiarelor.”

Mistrețul s-a plâns gâfâind în timp ce ea l-a certat. „Tu ești cel care le-ai răstălmăcit înțelesul! Nu erau acestea chiar cuvintele pe care i le-ai spus unui om sfânt după ce a fugărit un șobolan într-un tunel? Și nu te-ai simțit divin că ai aruncat găleata și ai salvat șobolanul?” Lazăr a refuzat să răspundă.

„Mărturisește adevărul; nu l-ai văzut pe acel om sfânt ca pe un mare demon,

„Învârtindu-și mânia împotriva unui șobolan umil și nevinovat? Și nu ți-ai imaginat șobolanul acela ca fiind tu însuși în acel moment, urmărit de un diavol uriaș care intenționa să te omoare doar pentru că te considera ofensator - urât și chiar nelegiuit?”

Lazarus și-a încruntat sprâncenele, prefăcându-se confuz, și s-a uitat dincolo de ea ca să vadă mistrețul cu trei picioare care se holba în sus la el.

— Ei bine, desigur că ai făcut-o, spuse Lucifael calm, după cum mi-a mărturisit și mintea ta. Își puse mâinile la spate și își mișcă aripile.

„Ești sigur pe credința ta; totuși, o astfel de certitudine te face complet inutil pentru mine. Fără îndoială, voi căuta pe altcineva să deschidă Sigiliul Cancellu. De asemenea, nu te voi lăsa să desfaci eforturile mele anterioare și aducerea unui călugăr amestecător pentru a închide Sigiliul Gardiens.”

S-a întors și s-a întors la mistreț. „Din păcate, pe cheltuiala mamei tale, ai demonstrat o loialitate prostească față de o credință zadarnică – am văzut încă o demonstrație a modului în care această credință te servește bine, atunci când este presată. Și așa vom face.”

Din lateralul capului, Lucifael a smuls o mare șuviță de păr, un strat de piele palidă atârând la rădăcini. A suspendat mizeria încâlcită între colții mistrețului și a scos-o porunca ei: „Ia parte din ea — carnea trupului meu, dată ție”. Fiara a adulmecat, a lins și apoi a devorat jertfa însângărată în timp ce „mormăia din nou: «Veni, vita ad vitam. Altera pars facta».”

Apoi s-a întors și a aruncat o privire spre Lazăr, jumătate din craniul ei roșu și neted strălucind, și l-a informat cu multe voci: „Ascultă-mă acum, Eljo. Din moment ce ai salvat șobolanul, justificându-l prin credința ta, acum vei deveni șobolanul. Și din moment ce ai ucis acest porc, justificându-l și cu credința ta, acum porcul va deveni Diavolul tău Uriaș. În acest fel, vom lua la bătaie prețioasa ta credință, doar că acum, fără obstrucții sau amăgiri. Și în momentul tău final, când vei fi sfâșiat din membre, vei striga, întrebând...”

„credința ta, de ce te-a părăsit. Atunci vei înțelege, în acea strălucire de teroare – și cu o certitudine absolută – că Eu sunt Dumnezeuul acestei lumi.”

Lucifael i-a oferit mistrețului spațiu în timp ce acesta se transforma, umflându-se treptat într-o bestie mamut dreaptă – colți alungiți, copite transformate în gheare cu șase degete și aripi masive osoase întinse larg de pe spate.

Complet în poziție verticală, cu doi stâlpi zbârliți drept picioare, Uriașul Porc se înălța șase metri în grotă de patruzeci de metri. Înclinând un ochi negru spre Lazarus, Monstrul mârâi; expresia sa profundă rezona prin fiecare suprafață a peșterii. Lazarus

a aruncat o privire spre intrarea în grotă, iar Uriașul a răspuns, îndreptându-se cu greu spre deschidere, blocând orice cale de scăpare. Lazarus a șuierat și s-a retras mai adânc în umbră; cu urechile turtite ca o pisică încolțită.

Și stând în centrul peșterii, Lucifael i-a privit cu furie. Ea a chicotit, s-a întors și a pornit spre peretele mai adânc al peșterii, strigându-l pe Lazăr în timp ce mergea cu pași mari: „Credința ta este acum luată la rost!” I-a înjosit crucea de rugăciune; „Poate ai putea mânui acel copac fără rod și fără rădăcini împotriva ei!” Din nou, Uriașul a mârâit, ca și cum ar fi vrut să sublinieze umorul diabolic.

S-a oprit la peretele peșterii, s-a întors și i s-a adresat lui Lazăr pentru ultima dată: „Dacă nu ți-aș fi dat eu viață, doar pentru insolență, cu siguranță aș putea savura moartea ta!” „Canello așteaptă și mai am un ultim sigiliu de deschis!” Și într-un zumzet urcând ca un roi de lăcuste, Lucifael s-a topit în suprafața stâncii, lăsându-l pe Lazăr al ei să-și frământa soarta.

Lazarus a aruncat o privire în direcția plecării ei și l-a descoperit pe Uriașul Porc ținând o stâncă uriașă deasupra capului. Demonul a aruncat-o spre el. Acesta s-a aruncat în lateral pe podeaua peșterii în timp ce stânca plutitoare a țipat peste el și a explodat de perete. Într-o ploaie de pietre, Lazarus se ridică în picioare și o luă în fugă în spatele peșterii, pe o parte și dincolo de foc. Acolo stătea ghemuit, cu picioarele depărtate, cocoșat și gata de evadare, însă Uriașul se întorsese deja împotriva lui, stând pregătit pentru atacul lui Eljo – prea târziu.

Psss! Lângă foc, în vârful cercului de stânci, o bucată de guano a căzut și a sfârâit pe o piatră pârjolită. Lazarus a aruncat o privire spre tavanul acoperit de lilioci, apoi și-a îndreptat privirea spre foc. Încet, s-a aplecat și a smuls o creangă încă aprinsă din flăcări. Iar Uriașul a mârâit în șoaptă, desfăcându-și ghearele. Totuși, amândoi au rămas nemișcați, cu ochii încrucișați, poate anticipând orice mișcare potrivită a celuilalt.

Lazăr a sărit, pocnind din aripi în timp ce se năpustea drept în sus. Uriașul a țâșnit înainte, lovindu-și gheara monstruoasă, atingându-și coapsa. „Țipă!” Lazarus a scos un strigăt pătrunzător în timp ce încerca o potecă spre tavanul peșterii, izbindu-l cu flăcările torței și trimițând fiecare liliac într-un vârtej care a înghițit rapid grotă. Liliicii s-au revărsat pe lângă bestie, înecând-o și orbind-o cu un potop de aripi fluturând. Monstrul a răcnit, atacându-i când Lazarus s-a aruncat în mulțime și a aruncat torța aprinsă printre colți. Și în haosul care se revărsa, s-a năpustit și țâșnit lateral prin arcul mare și zbârlit al picioarelor sale, prăbușindu-se prin ieșirea îngustă

pasaj, unde s-a cățarat spre gura peșterii.

Uriașul Porc se întoarse și se repezi după el, urlând, strivindu-se prin deschizătura grotei, dilatându-o cu colții care se zbăteau. Într-o ploaie de pietre, Demonul explodă din pasajul grotei și ieși din Gura Muntelui. Zărindu-l pe Lazăr în zbor, își deschise o pereche de aripi monstruoase și se ridică spre stele, fiecare lovitură grea în jos a aripilor sale izbind grupuri întregi de lilieci care fugeau.

Lazăr s-a uitat în spatele lui și l-a văzut pe Uriaș urcând în grabă după el.

Mai repede, a urcat - și mai sus - până când detaliile accidentate ale peisajului s-au netezit într-o pătură nesfârșită de pământ. Totuși, Uriașul Porc a câștigat teren; Lazăr putea acum să observe detalii pe fața lui hidoasă. În cele din urmă, aerul s-a răcit și plămâni i-au ars. Lazarus s-a îndreptat, gâfâind după aer, cu ochii lăcrimând de durerea din spatele și aripile încordate. A mai aruncat o privire și l-a văzut pe Uriaș aproape deasupra lui, lovindu-și călcâiele cu ghearele.

Lazarus și-a strâns aripile și s-a rostogolit brusc, coborând cu aproape treizeci de grade sub orizontul sud-estic. Cu ochii strânși, dinții încleștați și aripile sângerând, a zburat în jos. Viteza sa a crescut vertiginos, vântul a umplut de vânt, iar aerul puternic i-a bășit pielea - Lazarus era o stea în cădere bruscă.

Prin vânturi puternice și înțepătoare, în cele din urmă a rupt viteza și și-a deschis ochii - printre coroanele copacilor! Lazarus și-a deschis aripile și s-a ridicat, continuând să se strecoare printre crengile încâlcite ale unor stejari gemeni masivi, crengile lor mai ușoare lovindu-l cu tăieturi și vânătăi. A scăpat la o altitudine sigură și a descoperit că Uriașul Porc nu era decât un punct. la orizontul de nord-vest, la același nivel cu el, plutind chiar deasupra vârfulor copacilor. Din nou, Lazăr s-a urcat spre ceruri. Punctul slab s-a ridicat odată cu el. Din nou, s-a cufundat într-o plonjare urlătoare. În cele din urmă, prădătorul său născut de Diavol dispăruse.

Și timp de încă o oră, lovit și însângerat, și-a croit drum spre sud-est, până când a găsit râul pe care și-l amintea din hărțile Abației: râul Ron, care se vărsa în Golful Leon și oceanul. Ronul era reperul său - chiar drumul care avea să-l ducă în Italia. A virat la dreapta și a urmat panglica șerpuitoare și sticloasă spre sud.

Încă o oră a zburat, în timp ce o linie roșie subțire a fracturat orizontul estic - zorii se iveau în sfârșit. În pielea sa încălzitoare, știa că gigantul tuturor demonilor - acel soare sălbatic și arzător - va revendica în curând cerul. Așadar, Lazăr s-a năpustit jos, căutând prin ținuturile de la vest de râu vreun adăpost greu care să-l protejeze de

furtuna luminoasă care se apropia a zilei.

În cele din urmă, a găsit -o – o fantă îngustă tăiată în peretele unei creste. A aprins o flacăra în fața găurii și s-a strecurat înăuntru, descoperind o cavernă care se transforma într-o scobitură mare – un sanctuar mai mult decât suficient pentru a-l proteja de razele mortale ale zilei . Împilinându-se spre spatele cavității, s-a prăbușit în genunchi. Cu crampe, transpirat și sângerând, s -a prăbușit pe podeaua peșterii, prăbușindu-se într-un somn de epuizare completă.

Un păstor stătea la mică distanță păscându-și oile; totuși, văzând un animal înaripat Dacă un om se năpustește din cerurile care se apropie de zori și se strecoară în peșteră, acesta găfâie, își aruncă toiagul și fuge repede pe jos.

Ziua a venit și a trecut, iar ultimele raze roșii ale amurgului s-au stins când Lazăr a sărit în picioare, cu urechile plesnite, retrăgându-se în fundul peșterii, în timp ce șuiera la trei câini care schelălăiau și se încordau în lese întinse. Stăpânul lor, un soldat voinic cu barbă, s-a strecurat încet după ei, sprijinindu-se de legăturile de piele. Un alt bărbat s-a strecurat lângă el, mânuind un... torță. Din nou, Lazăr a șuierat la fiare, iar acestea au zburat, aproape țipând în loc să lătre. Zărindu-l pe Lazăr, purtătorul torței a strigat către o mare mișcătoare de torțe din afara peșterii: „L-am prins în capcană! Pregătiți armele! Asigurați intrarea!” Torțele foșneau în aerul nopții.

Un al treilea soldat s-a aplecat înăuntru, urlând peste haos: „Scoateți câinii ăia blestemați care scheună de aici!”

Soldatul voinic i-a ținut înapoi printre torțe, în timp ce o altă voce a strigat din încăierare: „Informați-vă domnul meu că l-am prins pe Diavol! Grăbiți-vă!” „Da, sergent”, a venit un răspuns.

Lazăr și-a ciulit urechile la galopul unui cal care pleca în grabă. Și totul a amuțit, cu excepția sunetelor soldaților care se mișcau și a trosnetului torțelor. Apoi, un cavaler în armură, cu casca în mână și sabia scoasă, a intrat încet în peșteră. Un rând de arbaletieri s-a revărsat după el, aliniindu-se lângă peretele frontal, cu săgețile îndreptate spre Lazăr. Cavalerul a dat ordine într-o șoaptă aspră: „Țineți armele pe Diavol. Și nu mă împușcați în „înapoi.” S-a întors către Lazăr și a pășit încet înainte, fluturându-și sabia.

"Vorbiți?"

Lazăr se îndreptă. „Îmi spui Diavolul și apoi mă întrebi dacă pot vorbi?"

Își dădu părul pe spate. „Nu sunt Diavolul și, da, pot vorbi – și citi – și scrie.” Cavalerul își coborî lama.

„Te bazezi pe titlu sau pe nume?"

„Domnule Lazarus Gogu de la Abbaye des Gardiens. Vin doar în treacăt”, a oferit el.
„Vii singur? Oare mai sunt și alții ca tine – înaripați și dinți ca tine?”
Lazăr a rămas tăcut.

„Atunci e Lazăr”, spuse cavalerul, „Spune -mi... ăăă... scutier; diavolii tăi au adus marea ciumă asupra pământurilor?”

„Nu sunt Diavolul și nu sunt un diavol. Și dacă îmi permiți să trec, îți voi fi recunoscător și voi părăsi cu amabilitate peștera și pământurile tale.”

Și-a îndreptat sabia spre Lazarus. „Dacă avansezi asupra oamenilor mei sau încerci să fugi, te voi străpunge unde stai.” Se întoarse, instruindu-și echipa: „Fiți siguri de asta.”
Cavalerul a părăsit peștera în timp ce arcașii săi l-au îndreptat spre Lazarus cu o țintă letală.

Un soldat neîngrijit a intrat în peșteră cu un pumnal lung scos din mână, continuând cu propria-și amenințare: „Și după aceea, te vom face bucăți nu mai mari decât niște chiftele.” L-a avertizat pe Lazarus cu o răsucire a lamei. „Acum stai jos, diavole!” Lazăr se așeză ușor în timp ce auzea un arcaș șoptindu-i altuia: „Uită-te la el - în carne și oase - Diavolul însuși!”

În timp ce soldatul se îndepărta, purtătorul torței se apropie de Lazăr, adresându-i-se:

„Stai liniștit sau vei fi ucis. Te voi vedea mai bine.” A ridicat torța sus, luminându-l pe tot Lazăr, iar bărbații au mormăit cu uimire.

„Deci ești Diavolul, nu-i așa?” l-a întrebat omul cu torțe. „L-am considerat puțin mai feroce – cu foc izbucnind din ochi, coarne însângerate și chiar o coadă lungă și ghimpată.” S-a întors către camarazi și a chicotit printre dinții lipsă, iar aceștia i-au răspuns la fel de bine – cu chicoteli nervoase.

Unul dintre ei a strigat: „Deschide-l! Are dinți de câine și îți poate devora inima cu o singură mușcătură!”

„Deschide gura.” Purtătorul torței se aplecă mai aproape și își deschise gura cu dinți zdrențuiți în semn de demonstrație. „Ahhh.” Rândul de arcași se aplecă pentru o vedere mai bună.

Totuși, Lazăr doar i-a respins cu o sprânceană încruntată.

Atunci unul dintre arcași a strigat: „Stați departe de el! Vă va vrăji – ne va lovi pe toți cu o ciumă!”

Speriat, poate de afirmația arcașului, purtătorul torței s-a comportat ca și cum Lazăr l-ar fi mușcat, îndreptând flacăra spre el în timp ce se grăbea să se îndepărteze. Armele soldaților s-au mișcat și, la poate la o distanță mai sigură, l-a condamnat pe Lazăr; „Suntem oameni ai lui Dumnezeu, Atotputernicul! Puterile voastre sunt legate în prezența Lui!” A scuipat pe pământ. Din nou, bărbații au mormăit în timp ce se atingeau repede cu semnul crucii. Lazăr și-a coborât privirea spre salivatul omului cu torțe și i-a ignorat.

În afara peșterii, soldații își băgau mâna pe rând în cap ca să-l privească cu gura căscată.

În cele din urmă, Lazarus auzi trosnetul copitelor unui armăsar, în timp ce clinchetul lanțurilor cânta ritmic în ele.

O voce înăbușită a strigat: „Dați-vă la o parte! Faceți loc!” Torțele s-au deschis în timp ce trei bărbați au intrat în peșteră, cărând fiare de prizonier. Lazăr s-a ridicat încet, ca și rândul de arbalete. Odată ajunși înăuntru, au aruncat grămada de lanțuri în centrul peșterii, în fața lui Lazăr.

Cavalerul, ținându-și încă coiful sub braț, a pășit înainte și l-a instruit pe Lazăr; „Aceste fiare sunt menite să te lege. Fie le accepți, fie vei fi ucis acolo unde stai. Fă-ți cunoscută alegerea.” Armele nerăbdătoare își mișcă mișcarea.

Lazăr a răspuns: „Și dacă accept, mă vei ucide pentru că poți – pretinzând că sunt Diavolul, capturat. Iar dacă refuz, mă vei ucide pentru că am refuzat, pretinzând că sunt Diavolul, ucis.”

Cavalerul a replicat: „Aceste ordine nu sunt ale mele. Vin de la domnul meu, Ceryce d'Alcicourt, conte de Languanaise și stăpân al acestor ținuturi. El solicită o audiență cu dumneavoastră, dar numai dacă acceptați să fiți reținut în prezența sa. Mai mult, a ordonat să nu vi se întâmple nimic rău.” Cavalerul s-a apropiat și poate că vocea lui a căpătat un ton mai degrabă al unei implorări sincere: „Stăpânul meu este drept; cuvântul său este obligatoriu.” El trimite aceste cuvinte: „Dacă îl ajuți măcar cu o chestiune simplă, una dintre ... ăăă... abilitățile tale, atunci vei fi liber să pleci.”

„Ce contează asta?”, a întrebat Lazăr.

„Domnul meu nu spune nimic. Totuși, dorește să vorbească cu tine acum. Ne vei permite să te reținem pentru asta?”

Lazăr i-a povestit atât pe Naramsin, cât și pe Săracul în Hristos. Și, după cum își amintea, Naramsin avea încredere în promisiunea Consiliului de libertate, în timp ce Săracul avea încredere în ideea că nu se considera niciodată cu adevărat legat. Aparent, credința părea să-i fi costat pe amândoi viața - ca nu cumva niciunul dintre ei nu și-ar fi menținut credința în lumina respectului convenit pe care li-l cuvenea. Totuși, Lazăr se trezea acum stând în fața unei grămezi de lanțuri, poate într-un moment în care, mai mult decât simpla credință, i-ar fi putut determina soarta. Și cu un fir de rațiune, un morman de îndoială și un munte de...

Încredere, s-a smerit, permițându-le astfel soldaților să-l lege în lanțuri.

Totuși, cu câteva ore înainte, chiar și în lumina zilei, când Lazăr dormea pe podeaua peșterii, vestea capturării Diavolului s-a răspândit în tot țara la fel de repede ca o cruciadă orbitoare, povestea devenind din ce în ce mai fantastică cu fiecare repovestire. Ultimul dintre multele zvonuri a fost că Satana a fost descoperit într-o peșteră, sugând inimile preoților uciși și o sută

Grotesc ~ O epopee gotică de: GE Graven || Capitolul XIII || Gratuit online: <https://www.gothicnovel.org> Toate drepturile rezervate (c)1998 – SUA

oameni au căzut înainte de a-l captura – înainte de a-l opri să declanșeze o mare ciumă asupra ținuturilor.

Un val de servitori liberi și angajați, soldați, preoți, femei și copii s-a revărsat în fața porților castelului lui D'Alcicourt. Mulți scribi papali au venit să consemneze istoria, pentru ca posteritatea să o repovestească cu exactitate. Și sub un cer plin de stele, toată lumea s-a adunat; tineri și bătrâni, bogați și săraci, dreți și neprihăniți, pentru a-L vedea pe Diavol, Regele Demonilor.

S-ar fi putut părea că Satana Însuși urma acum să se confrunte cu pedeapsa pentru fiecare rău al său faptă împotriva Creației.

[Sfârșitul capitolului 13]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~